

neobsahují žádných odchylných zásad, naopak v § 106 odkazují na všeobecné předpisy uvedené v I. části zák. čl. XL:1879.

Podle toho, co svrchu řečeno, bylo by tedy lze přestupek podle § 143 odst. 3 zák. čl. I:1890, pro nějž byl st-l potrestán, kvalifikovati jako delikt návrhový jediné tenkrát, kdyby jej zákon za takový výslovně označoval. Že by tomu tak bylo, nss neshledal a také stížnost sama se v tom směru pozitivního předpisu nedovolává. Ale pak vzhledem k tomu, co shora uvedeno, nelze přestupek podle cit. ustanovení kvalifikovati jako přestupek stíhatelný toliko k návrhu poškozeného, nýbrž jako přestupek veřejnožalobní, jehož stíhání ve smyslu § 48 odst. 2 polic. trest. řádu musí býti zahájeno z povinnosti úřední na základě oznámení kohokoliv. Je-li tomu tak, pak padají ovšem eo ipso i veškeré konkluse, jež stížnost z nesprávné premisy o kvalifikaci sporného přestupku jakožto deliktu stíhatelného jen k návrhu subjektu mýtního práva vyvozuje a není proto třeba věcně se jimi obírat. — — — —

Č. 10.573.

Policie požární. — Živnostenské právo: Smí majitel domku opatřovati vymetání komínu sám?

(Nález ze dne 27. května 1933 č. 9489.)

V ě c: Jan. M. v L. proti okresnímu úřadu v Novém Městě n. Met. o přestupek požárního řádu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Podle výměru obecního úřadu v L. z 28. prosince 1929 usnesl se obecní senát trestní tohoto dne, že st-li se ukládá pokuta 100 Kč pro přestupek § 9 požár. řádu z 25. května 1876 č. 45 z. z. čes. se zřetelem k ustanovení § 60 odst. 2 tohoto zák. Odvolání z toho podanému nebylo nař. rozhodnutím vyhověno s odůvodněním, že skutková podstata přestupku st-li za vinu kladeného byla jeho vlastním doznáním prokázána.

O stížnosti na to rozhodnutí podané nss uvážil:

St-l byl uznán vinným přestupkem § 9 zák. z 25. května 1876 č. 45 z. z. čes., jímž byl vydán řád o požární policii pro Čechy. Tam je předepsáno, že komíny a roury musí býti čištěny kominíky k tomu oprávněnými. Ustanovení toto obsahuje opatření povahy preventivní. Účelem jeho je chrániti veřejnost před nebezpečím požáru, které je tu, čistí-li komíny osoby, jež nemají k tomu potřebných znalostí odborných. Je to tedy opatření směřující proti neoprávněnému provozování živnosti kominické. Z této povahy ustanovení § 9 cit. pož. řádu jako ustanovení vydaného s hlediska požární policie plyne, že nikdo jiný nesmí komíny čistiti než majitel živnosti kominické, který je k tomu podle ustanovení živn. řádu oprávněn.

St-l konstatuje ve své stížnosti, že jest majitelem domku, v němž jsou tři komíny, z nichž jen jednoho se užívá, kdežto ostatních dvou se nepoužívá, že po dobu asi 10 roků čistí komíny sám a kominíka k vymetání komínů nepřipouští. St-l má za to, že jest oprávněn čistiti ko-

míny svého stavení sám a že není zapotřebí, aby práci tu konal komíník, když ji dovede sám správně vykonati. — Leč názor tento je mylný. I když tato činnost st-lova nemá znaků neoprávněného provozování živnosti kominické, přece nesmí ji st-l vyvíjeti, poněvadž podle dispozice zákona nikdo jiný nesmí komíny čistiti než majitel živnosti kominické, který je k tomu podle ustanovení živn. řádu oprávněn. Je-li tomu tak, pak je beze všeho právního významu tvrzení st-lovo, že vymetání komínu v jeho domku nevyžaduje žádné zvláštní kvalifikace a že dovede tuto práci sám správně vykonávati.

Okolnost, že st-l komíny ve svém domku sám vymetal a kominíka k vymetání nepřipouštěl, je mimo spor. Toto jednání zakládá skutkovou podstatu přestupku st-li za vinu kladeného. Je-li skutkový základ nař. rozhodnutí mimo spor, pak není vadou řízení, že úřad nevyžádal si soudní spisy, týkající se zproštění st-lova pro přestupky trest. zák., a je úplně lhostejno, byla-li obecní komise, která prohlížela komíny v domku st-lově, náležitě složena a byl-li její nález ve shodě se skutečností čili nikoli, po případě spočíval-li na vadném řízení.

Č. 10.574.

P o š t a. — H o r n í p r á v o: * Rozhodčí soud revírní bratrské pokladny není orgánem postaveným po zákonu na roveň státním úřadům ve smyslu čl. II bodu 1 zák. z 2. října 1865 č. 108 ř. z. a nemá nároku, aby jeho úřední korespondence byla osvobozena od poštovného.

(Nález ze dne 29. května 1933 č. 12539/30.)

P r e j u d i k a t u r a: srov. Boh. A 8435/30.

V ě c: Revírní bratrská pokladna v Moravské Ostravě proti ministerstvu pošt a telegrafů o osvobození od poštovného.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím bylo stěžující si revírní bratrské pokladně v Moravské Ostravě sděleno, že výhody, jichž požívají v poštovní dopravě pro svoji korespondenci řádné soudy jakožto úřady státní, t. j. osvobození od poštovného nebo nevyplacené podávání výměrů, určených stranám, za něž se vyběře od příjemce doplatné v částce jednotného výplatného, a bezplatné vlastní zpáteční lístky, nelze přiznati rozhodčím soudům revírních bratrských pokladen, ježto nejsou úřady státními, ani nebyly státním úřadům po zákonu na roveň postaveny. Tyto soudy musí tudíž podle dalšího obsahu nař. rozhodnutí svoji korespondenci, pokud to je poštovním řádem předepsáno, plně vypláceti hned při podání; v případech, kde možno zásilky (psaní) podávati nevyplaceně, vyběře se od příjemce doplatné v dvojnásobné částce chybějícího výplatného. Osvobození od poštovného přísluší jmenovaným rozhodčím soudům toliko ve stejném rozsahu jako soukromým stranám, t. j. zejména podle čl. II odst. 4 zák. č. 108/1865 ř. z.

O stížnosti uvažoval nss takto:

Stížnost nebrotí proti oné části nař. rozhodnutí, jímž rozhodčímu soudu stěžující si revírní bratrské pokladny bylo odepřeno osvobození od poštovného (resp. nevyplacené podávání výměrů) z toho důvodu, že